

година (на югъ Бѣло море, на сѣверъ вододѣлната планина между Марица и Арда, на западъ долна Места и на изтокъ долна Марица) бѣше въ послѣднитѣ 50 години най-промѣнлива.

Въ границитѣ на източния вилаетъ отъ автономна България споредъ рѣшението на Цариградската конференция влизаше отъ областта на сегашна Западна Тракия само Мустафа-Пашанската околия и нѣкои части отъ Родопитѣ въ Пловдивски санджакъ (безъ околицитѣ Султанъ-Ери и Ахж-Челеби). Въ Санъ-Стефански договоръ се държала смѣтка за излазъ на България къмъ Бѣло море и затова, като се запазва сѣверната граница на Западна Тракия споредъ рѣшението на Цариградската конференция между Марица и Родопския връхъ надъ с. Крушево, отъ послѣдниятъ връхъ тя се спуща на югъ и свършва при Бору-Гйолъ, така щото Ксантийско оставяше въ границитѣ на Санъ-Стефанска България и заедно съ областта на Кавала, Драма и Сѣресъ образуваше Бѣломорската българска областъ съ пристанищенъ градъ Кавала. Споредъ рѣшенията на Берлински конгресъ се отстъпи на Турция Мустафа-Пашанската околия въ долината на Марица и отъ върха надъ с. Крушево на западъ, южната граница на Източна Румелия се образуваше отъ вододѣлното било между Марица и Места. Въ договора отъ 1886 година, споредъ който Турция призна съединението на Източна Сръдна България или Източна Румелия съ княжество България, се отстъпиха на Турция областитѣ Тамръшъ и Кърджали и въ границитѣ на България не остана нищо отъ така нарѣчената сега Западна Тракия.